

KOLIN
HUVER

Sa nama
počinje

Prevela
Dubravka Srećković Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

Colleen Hoover

IT STARTS WITH US

Copyright © 2022 by Colleen Hoover

Originally published by Atria Books, a Division of Simon
& Schuster, Inc.

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ova knjiga je posvećena
hrabroj i odlučnoj Mariji Blalok.*

Drage moje čitateljke i čitaoci,

Ova knjiga je nastavak romana *Sa nama se završava* i počinje tačno odande gde se prva knjiga okončala. Da biste imali potpun doživljaj, knjigu *Sa nama počinje* trebalo bi pročitati kao drugu u tom dvodelnom serijalu.

Kada sam objavila roman *Sa nama se završava*, ni sanjala nisam da ću jednog dana napisati nastavak. Takođe nisam sanjala da će toliki čitaoci tako lepo prihvatiti tu knjigu. Neizmerno sam zahvalna svima vama koji ste u Lilinoj priči pronašli podsticaj i izvor snage kakve sam ja pronalazila u priči moje majke.

Kada je roman *Sa nama se završava* počeo da hvata zamah na *Tiktoku*, našla sam se zasuta molbama da napišem još nešto o Lili i Atlasu. A zar je moguće da uskratim odziv zajednici koja mi je promenila život? Ova knjiga je napisana u znak zahvalnosti toj beskrajnoj podršci i zbog toga sam želela da vam pružim jedno umnogome vedrije štivo.

Lili i Atlas su to zaslužili.

Nadam se da ćete uživati u njihovom zajedničkom putestviju.

S najvećom ljubavlju,
Kolin Huver

Sa nama počínje

Prvo poglavlje

Atlas

Reči *ass whole* ispisane crvenim sprejom preko zadnjih vrata *Buba* bude u meni sećanje na majku.

Ona je uvek između slogova originalnog izraza ubacivala mali predah, pa je zvučao kao da se sastoji od dve zasebne reči.* Imao sam želju da se zasmajem svaki put kad to čujem, ali kao malom mi je bilo teško da nađem humor u toj uvredi, pošto je uvek bila upućena meni.

„*Dupe... čitavo*“, mrmrlja Darin. „Sigurno neko dete. Većina odraslih zna kako se piše ta reč.“

„Iznenadio bi se kad bi znao koliko njih to ne zna.“ Dodirujem farbu, ali ne prijanja mi za prste. Ko god bio počinilac, mora da je to uradio sinoć pošto smo zatvorili.

„Šta misliš, možda je namerno napisano pogrešno?“, pita on. „Možda ti neko nabacuje da si toliko đubre da si totalno, *čitavo dupe*?“

„A otkud tebi ta pretpostavka da sam mu meta *ja*? Možda je ciljao tebe ili Breda.“

* *Asshole* (doslovno „čmar“, u prenosnom značenju „gad“, „đubre“) napisano kao *ass whole* dobija značenje „*dupe čitavo*“. (Prim. prev.)

„Tvoj je restoran.“ Darin skida jaknu i pomoću nje čupa iz prozora ogromnu krhotinu ogoljenog razbijenog stakla. „Možda je neki tvoj nezadovoljni radnik.“

„Da li ja imam nezadovoljne radnike?“ Ne pada mi na um niko ko bi tako nešto učinio a da je na mom platnom spisku. Poslednji put mi je neko od radnika dao otkaz pre pet meseci, a ta osoba se sa mnom rastala u prijateljstvu nakon što je diplomirala na koledžu.

„Bio je onaj tip što je prao sudove pre nego što si zaposlio Breda. Kako mu beše ime? Zvao se po nekom mineralu ili tako nečemu – ekstra uvrnuto.“

„Kvarc“, kažem. „To mu je bio nadimak.“ Odavno nisam ni pomislio na tog momka. Čisto sumnjam da je posle toliko vremena još kivan na mene. Otpustio sam ga odmah pošto smo proradili jer sam otkrio da ne pere sudove sem onda kad se na njima baš vidi hrana. Čaše, tanjire, escajg – sve što se vraćalo sa stolova u kuhinju i izgledalo solidno čisto on je prosto ređao direktno na rešetku za sušenje.

Da ga nisam otpustio, zbog njega bi nas zatvorila sanitarna inspekcija.

„Trebalo bi da pozoveš policiju“, kaže Darin. „Moraćemo da priložimo policijski izveštaj da bismo naplatili osiguranje.“

Pre nego što sam stigao da tome prigovorim, na zadnjim vratima se pojavljuje Bred; razbijeno staklo krcka mu pod cipelama. Bred je unutra proveravao inventar kako bi utvrdio da li je šta ukradeno.

Češe se po podrasloj bradi. „Uzeo je krutone.“

Sledi zbunjena tišina.

„Rekao si 'krutone'?“, pita Darin.

„Aha. Uzeo je čitavu turu krutona koju smo spremili sinoć. Međutim, izgleda da ništa drugo ne nedostaje.“

Uopšte nisam od njega očekivao da će tako nešto reći. Ako je neko provalio u restoran i nije uzeo ništa od bele tehnike i aparata, niti išta drugo što ima vrednost, verovatno je provalio zato što je bio gladan. Tu vrstu očajanja poznajem iz prve ruke. „To neću prijaviti policiji.“

Darin se okreće ka meni. „Zašto nećeš?“

„Mogli bi da uhvate tog koji je ovo uradio.“

„U tome i jeste svrha prijave.“

Dohvatam iz kontejnera jednu praznu kutiju i krećem da skupljam krhotine. „Jednom sam i ja provalio u jedan restoran. Ukrao sam sendvič s ćuretinom.“

I Bred i Darin sad već pilje u mene. „Bio si pijan?“, pita Darin.

„Ne. Bio sam gladan. Ne želim da bilo ko bude uhapšen zbog krađe krutonâ.“

„Dobro, ali možda je hrana bila samo početak. Šta ako sledeći put dođe po belu tehniku?“, kaže Darin. „Je li nam bezbednosna kamera još pokvarena?“

Meni je bio zapao zadatak da je popravim, još pre više meseci. „Imao sam previše posla.“

Darin prihvata od mene kutiju sa staklom i počinje da skuplja preostale komade. „Trebalo bi lepo da uzmeš i na tome poradiš pre nego što taj opet dođe. Dođavola, mogao bi štaviše večeras probati da upadne i u *Korigan*, kad mu je *Bub* već bio tako laka meta.“

„U *Koriganu* bezbednosni sistem radi. I čisto sumnjam da će taj, ko god da je, vandalizovati moj novi restoran. Ovaj mu se zgodno našao pri ruci, nije to bila ciljana provala.“

„Samo se ti *nadaj*“, kaže Darin.

Otvaram usta da mu odgovorim, ali prekida me poruka na telefonu. Mislim da ga nikad nisam brže zgrabio. Međutim, poruka nije od Lili, pa mi malčice splašnjava raspoloženje.

Naleteo sam na nju jutros dok sam završavao poslove po gradu. To nam je bilo prvo viđenje posle godinu i po dana, ali kasnila je na posao, a meni je upravo bila stigla poruka kojom me je Darin obavestio da smo imali provalnika. Ras-tali smo se donekle nespretno, uz njeno obećanje da će mi se javiti porukom kad bude stigla na posao.

Otad je prošlo sat i po, a još mi se nije javila. Sat i po nije ništa, ali ne mogu da se pravim kako ne primećujem ono uporno zanovetanje u mojim grudima koje pokušava da me ubedi da Lili sumnja u sve što je izrečeno između nas za tih pet minuta razgovora na trotoaru.

Ja definitivno ne sumnjam u ono što sam *ja* rekao. Jeste da me je možda malo i poneo taj trenutak – kad sam video koliko srećno izgleda i saznao da više nije udata. Ali ozbiljno sam mislio svaku reč koju sam joj izgovorio.

Spreman sam za to. *Više* spreman.

Otvaram njene kontakt-podatke u telefonu. Za posled-njih godinu i po dana mnogo puta sam poželeo da joj pošal-jem poruku, ali kad smo poslednji put razgovarali, ostalo je na tome da je na nju red sledećeg puta. Toliko joj se svega i svačega događalo da nisam želeo da joj dodatno kompli-kujem život.

Sad je, međutim, sama, a to je tako rekla da je zazvučalo kao da je konačno spremna da pruži priliku svemu što bi moglo da se desi između nas. Međutim, imala je sat i po da razmisli o našem razgovoru, a sat i po je sasvim dovoljno vremena da se uobličići kajanje. Svaki minut koji prođe bez njene poruke biće mi dugačak kao čitav prokleti dan.

U mom telefonu još je upisana kao Lili Kinkejd, pa zato menjam podatke i unosim ponovo prezime Blum.

Osećam da Darin čući iza mene, viri mi preko ramena u ekran telefona. „Je li to *naša* Lili?“

Bred je živnuo. „On piše poruku Lili?“

„Naša Lili?“, zbunjeno pitam. „Videli ste je jedan jedini put.“

„Je li još udata?“, pita Darin.

Odmahujem glavom.

„Pametno je uradila“, kaže on. „Bila je trudna, je l' tako? Šta je na kraju rodila? Sina ili ćerku?“

Ne želim da diskutujem o Lili zato što još nema o čemu da se diskutuje. Ne želim da pravim od tog događaja nešto krupnije nego što možda jeste. „Ćerku, i to je poslednje pitanje na koje odgovaram.“ Usredsređujem se na Breda. „Teo dolazi danas?“

„Četvrtak je. Biće tu.“

Polazim u restoran. Ako ću s nekim diskutovati o Lili, diskutovaću s Teom.

Drugo poglavlje

Lili

Još mi se tresu ruke, iako ima već gotovo dva sata kako sam naletela na Atlasu. Ne mogu da odredim da li se tresem zato što sam se usplahirila ili zato što sam u poslu do guše još otkad sam ušla na ova vrata, pa nisam stigla da jedem. Nisam imala ni čestitih pet sekundi mira da obradim u glavi ono što se jutros desilo, a kamoli vremena da pojedem doručak koji sam ponela.

Da li se to stvarno upravo desilo? Da li sam stvarno postavila Atlasu niz toliko nezgodnih pitanja da ću propadati u zemlju od stida do iduće godine?

On, međutim, nije delovao kao da mu je nezgodno. Izgledao je veoma radosno što me vidi, a onda, kad me je zagrlio, kao da je naglo oživeo neki deo mene koji je dotad počivao uspavan.

Ali ovo je prvi slobodan trenutak koji sam ugrabila čak i za ve-ce, a pošto sam se upravo videla u ogledalu, prosto mi se plače. Lice mi je u pečatima, po bluzi mi je razmazana šargarepa, lak na noktima napola oljušten valjda još od januara.

Ne kažem da Atlas očekuje ili želi savršenstvo. Stvar je samo u tome što sam bezbroj puta zamišljala kako nalećem

na njega, ali ni u jednoj od tih fantazija moja uloga nije podrazumevala da nabasam na njega usred ludnice od prepodneva, pola sata nakon što sam bila meta jedanaestomesečnog deteta s punom šakom hrane za bebe.

A on je tako lepo izgledao! Tako lepo mirisao!

Ja sam verovatno mirisala na sopstveno mleko.

Toliko me je rastrojilo ono što bi naš slučajni susret mogao da znači da mi je jutros trebalo dvostruko više vremena da organizujem sve za vozača koji nam radi isporuku. Nisam proverila čak ni sajt, da vidim šta danas imamo od novih narudžbina. Podarujem sebi još jedan pogled u svoj odraz za kraj, ali samo vidim iznurenu samohranu majku slomljenu od rada.

Izlazim iz toaleta i vraćam se za kasu. Uzimam iz štampača jednu narudžbinu i krećem da ispisujem propratnu karticu. Mom mozgu nikad nije bilo potrebnije da ga nešto zabavi, pa mi je drago što je ovo prepodne zahtevno.

Narudžbina buketa ruža za neku Gretu od nekog Džonatan. Poruka glasi: *Izvini za ono sinoć! Opraštaš mi?*

Stenjem. Cveće izvinjenja mi je najmanje draga vrsta buketa kad treba da ga složim. Uvek na kraju opsesivno razmišljam o tome zbog čega se taj neko izvinjava. Da li je propustio da se pojavi na ljubavnom sastanku? Da li se vratio kući kasno? Da li su se svadali?

Da li ju je udario?

Ponekad poželim da na tim kartončićima ispišem broj lokalne sigurne kuće, ali moram da podsećam sama sebe da nije svako izvinjenje povezano s nečim tako strašnim kao oni događaji povezani sa izvinjenjima koja sam ja dobijala. Možda je Džonatan Gretin drug i pokušava da je razveseli. Možda joj je muž, pa je preterao s nekom neslanom šalom.

Šta god bio povod za to cveće, nadam se da ono znači nešto dobro. Ubacujem karticu u koverat, pa koverat udevam u buket ruža. Spuštam ruže na policu za isporuku i uzimam iz štampača sledeću narudžbinu, a tad mi stiže poruka.

Zalećem se ka telefonu kao da je poruka tempirana da se sama uništi, pa imam svega tri sekunde da je pročitam. Pogledavši ekran, osećam razočaranje. Nije od Atlasa, već od Rajla.

Sme pržene krompiriće?

Ispaljujem kratak odgovor. **Mekane.**

Spuštam telefon na pult uz tup tresak. Ne volim da prečesto jede pržene krompiriće, ali kod Rajla je svega jedan do dva dana nedeljno, pa nastojim da jede hranljivije namirnice kad je kod mene.

Lepo mi je bilo što nekoliko minuta nisam razmišljala o Rajlu, ali njegova poruka podsetila me je da postoji. A dokle god postoji, strepim da nikakav tip odnosa između mene i Atlasa, pa makar to bilo i prijateljstvo, *ne može* da postoji. Kako bi Rajl reagovao kad bih počela da se viđam sa Atlasom? Kako bi se ponašao ako bi nekad morali da se nađu u neposrednoj blizini?

A možda i trčim pred rudu.

Zurim u telefon i pitam se šta bi trebalo da kažem Atlasu. Rekla sam mu da ću mu se javiti porukom kad budem otvorila radnju, ali mušterije su čekale pre nego što sam i vrata stigla da otključam. A sad kad mi se javio Rajl, prisetila sam se da u tom scenariju postoji i on, zbog čega oklevam i premišljam se da li da uopšte pošaljem Atlasu poruku.

Ulazna vrata se otvaraju i konačno ulazi moja radnica Lusi. Uvek izgleda potpuno stabilno, čak i kad jasno vidim da je neraspoložena.

„Dobro jutro, Lusi.“

Zabacuje kosu sa očiju i uz uzdah spušta tašnicu na pult. „Da li je baš dobro?“

Lusi ujutru nije u svom najsrdačnijem izdanju. Zbog toga moja druga radnica Serena ili ja obično radimo na kasi najmanje do jedanaest, a Lusi za to vreme pozadi aranžira cveće. Mnogo je prijatnija prema mušterijama nakon jedne do pet šolja kafe.

„Upravo sam otkrila da nam kartončići za označavanje mesta za stolom nisu stigli zato što se više ne proizvode, a prekasno je da naručim nove. Venčanje je za manje od mesec dana.“

Toliko se malera desilo s pripremama za to venčanje da se već napola spremam da joj kažem da ne tera s venčanjem na silu. Ali nisam sujeverna. Nadajmo se da nije ni ona.

„Sad su u modi ručno pravljeni kartončići“, nudim joj rešenje.

Lusi prevrće očima. „Mrzim ruketvorine“, mrmlija. „Sad mi više uopšte i nije do venčanja. Imam utisak da ga planiramo duže nego što smo se uopšte i zabavljali.“ *To jeste tačno.* „Možda lepo sve da otkazemo i zapucamo u Vegas. Ti si pobegla od kuće da bi se udala, je l' tako? Kaješ li se?“

Ne znam kojem delu svega toga najpre da se posvetim. „Kako možeš da mrziš ruketvorine? Radiš u cvečari. A ja sam razvedena; naravno da se kajem što sam pobegla od kuće da bih se udala.“ Pružam joj mali štos narudžbina do kojih još nisam stigla. „Mada jeste bilo zabavno“, priznajem.

Lusi produžuje ka zadnjem delu radnje i baca se na rad na tim ostalim narudžbinama, a ja ponovo tonem u razmišljanje o Atlasu. *I Rajlu.* I Armagedonu, jer takav je osećaj kad mi se obojica nađu u mislima istovremeno.

Pojma nemam kako bi se uopšte očekivalo da to funkcioniše. Kada smo Atlas i ja nabasali jedno na drugo, kao da je

sve ostalo izbledelo, čak i Rajl. Ali Rajl sada počinje iznova da mi prodire u misli. Ne onako kako su razmišljanja o Rajlu *nekada* znala da mi obuzmu misli, već više kao nešto što liči na barikadu na putu. Moj ljubavni život konačno se našao na pravolinijskom putu bez džombi i krivina, u suštini zato što i ne postoji već više od godinu i po dana, ali trenutno mi se čini da su preda mnom same neravnine, prepreke i litice.

Vredi li truda? Naravno da *Atlas* vredi.

No da li smo truda vredni *mi*? Da li kao potencijalni par vredimo stresa koji bi to neizbežno unelo u sve druge oblasti mog života?

Odavno nisam bila u takvom sukobu sa samom sobom. Jedan deo mog bića želi da pozove Alisu i ispriča joj da sam se videla sa Atlasom, ali ne mogu to da uradim. Ona zna šta Rajl i dalje oseća prema meni. Zna kako bi mu bilo ako bih u priču uvela Atlasa.

S majkom ne mogu da razgovaram jer mi je majka. Koliko god da smo u poslednje vreme postale bliske, svejedno nipošto ne mogu otvoreno da pretresam s njom svoja muvanja.

Zapravo postoji samo jedna žena kojoj bez nelagodnosti mogu da pričam o Atlasu.

„Lusi?“

Pojavljuje se iz zadnjeg dela radnje, vadeći slušalicu iz uva. „Je l' ti trebam?“

„Možeš li da me zameniš na neko vreme? Moram da trknem i nešto završim. Vraćam se za sat vremena.“

Ulazi iza pulta, a ja dohvatam svoju tašnu. Ne uspevam da ugrabim mnogo samoće sada kad imam Emerson, pa povremeno tokom radne nedelje ukradem tu i tamo sat vremena, onda kad ima ko da pokrije moje odsustvo u radnji.

Ponekad volim da samo sedim i razmišljam, a to je nemoguće u prisustvu deteta, jer čak i kad zaspi, ja ostajem

u majčinskom režimu rada. A na poslu, s obzirom na naš neprekidni promet, retko kad mogu da ulovim malo mira a da me nešto ne prekine.

Otkrila sam da mi je samovanje u autu uz uključenu muziku i povremeno parče deserta iz *Čizkejk faktorija* ponekad potpuno dovoljno da preberem čvorove u svom mozgu.

Čim sam se parkirala na mestu odakle se neometeno vidi Bostonska luka, zavaljujem sedište i dohvatam blokčić i hemijsku olovku koje sam ponela sa sobom. Ne znam da li će mi to biti korisno onoliko koliko mi ponekad bude koristan desert, ali moram da pustim misli na slobodu kao što sam to nekada radila. Taj metod mi je ranije pomagao kad god mi je bilo potrebno da mi se sve uredno složi u glavi. Premda se ovog puta samo nadam da će mi pomoći da se ne rasturi sve baš u paramparčad.

Draga Elen,

Pogodi ko je opet tu!

Ja.

I Atlas.

Oboje.

Naletela sam na njega dok sam jutros išla da predam Emi Rajlu. Mnogo sam se obradovala kad sam ga videla. Ali koliko god da je potvrdilo neke stvari to što sam ga videla i što sam saznala na čemu smo oboje u ovom trenutku života, susret se okončao malčice nespretno. On je imao vanredno stanje manjih razmera u svom restoranu i žurio je; ja sam kasnila sa otvaranjem radnje. Rastali smo se uz moje obećanje da ću mu se javiti porukom.

Želim da mu pošaljem poruku. Zaista želim. Naročito sad kad me je viđenje s njim podsetilo na to koliko mi nedostaje onaj osećaj što mi se javi kad sam blizu njega.

Nisam ni imala svest o tome koliko sam bila usamljena sve do tih nekoliko minuta koje sam jutros provela s njim. Ali pošto smo se Rajl i ja razveli... uh, ček malo.

Nemoguće. Pa ja ti nisam ni rekla za razvod.

Previše je vremena proteklo otkako sam ti poslednji put pisala. Dozvoli da se vratim malčice u prošlost.

Bila sam zaključila da moje odvajanje od Rajla treba da postane trajno nakon Eminog rođenja. Zatražila sam od njega razvod čim sam je rodila. Taj trenutak nisam odabrala iz neke okrutne namere, jedino nisam znala za šta ću se odlučiti sve dok je nisam uzela u naručje, a tad sam svakom česticom svog bića bila sigurna da ću preduzeti sve što moram, samo da raskinem taj ciklus zlostavljanja.

Da, bilo mi je bolno kad sam zatražila razvod. Da, jeste mi pucalo srce. Ali ne, ne kajem se. Taj izbor mi je pomogao da shvatim da ponekad odluke koje je najteže doneti najverovatnije vode ka najboljim ishodima.

Ne mogu da lažem i da tvrdim kako mi ne nedostaje, jer nedostaje mi. Nedostaje mi ono što smo ponekad bili. Nedostaje mi porodica koja smo mogli biti i koju je Emerson mogla imati. Ali znam da sam donela pravu odluku, iako me katkad prejako pritisne njena težina. Naporno je jer još moram da komuniciram s Rajlom. On i dalje poseduje sve one lepe osobine u koje sam se zaljubila, a otkako više nismo u vezi, retko kad vidam onu njegovu negativnu stranu koja je bila presudna za okončanje našeg braka. Mislim da je to po svoj prilici zato što se sad veoma trudi da se ponaša što lepše. Morao je da bude prijatan i nije smeo previše oštro da se bori, pošto je znao da bih ga mogla prijaviti za sve one slučajeve porodičnog nasilja koje sam iskusila od njegove ruke. Mogao je da izgubi mnogo više, ne samo suprugu, pa kad je na red došlo pitanje starateljstva, sve je proteklo mnogo prijateljskije nego što sam očekivala.

Možda je to čak više stoga što sam se ja borila još manje oštro nego on. Moja advokatica je bila veoma otvorena kad sam rekla da želim samostalno starateljstvo. Ukoliko nisam voljna da iznosim u sudnicu najprljaviji veš sa samog dna naše bračne korpe, neću bogzna šta moći da uradim kako bih uskratila Rajlu dozvolu da ga Emerson posećuje. A sve i ako bih potegla temu porodičnog nasilja, kazala je advokatica, veoma je redak slučaj da se ma koja prava ukinu voljnom, uspešnom ocu koji nema dosije i obezbeđuje finansijsku potporu.

Prema mnom su bile dve mogućnosti. Mogla sam odabrati da ga tužim i vučem se s njime po sudovima samo da bih na kraju dobila vrlo verovatno zajedničko starateljstvo. I mogla sam pokušati da izradim s Rajlom sporazum koji bi nas oboje zadovoljio i očuvao odnos između nas kao roditelja koji treba da sarađuju.

Valjda bi se moglo reći da smo postigli kompromis, iako na belom svetu nema tog sporazuma koji bi mi ulivao spokoj kad šaljem svoju ćerku s nekim za koga znam da je naprasite naravi. Ali samo mogu da biram manje od dva zla kada je reč o starateljstvu, i da se nadam da Emi nikad neće videti to njegovo lice.

Želim da se Emi zbliži sa ocem. Nikad nisam želela da joj branim da ga viđa. Samo želim jamac da će biti bezbedna i upravo zato sam i molila Rajla da pristane na isključivo dnevne posete prvih godinu-dve. Nikad mu nisam otvoreno rekla da je to zato što ne znam da li smem u potpunosti da mu je poverim. Mislim da sam mogla da se izgovorim na dojenje i na to što on sve vreme mora da bude raspoloživ na poslu, ali u dubini duše sam ubeđena da zna zašto nikad nisam želela da ona noćiva kod njega.

Ta nekadašnja zlostavljanja su nešto o čemu ne razgovaramo. Razgovaramo o Emi, razgovaramo o poslu, zalepimo

osmehe na lice kad smo u prisustvu naše ćerke. Ponekad to deluje usiljeno i lažno, bar što se mene tiče, ali bolje tako nego ono što je moglo biti da smo se terali po sudovima i da sam izgubila. Glumiću osmeh sve dok ne napuni osamnaest godina ukoliko će to značiti da ne moram da delim s Rajlom neposredni nadzor nad njom, potencijalno je izlažući najgorim stranama njenog oca redovnije nego ovako.

Zasad to funkcioniše dobro, ukoliko se ne računa povremeno gaslajtovanje i Rajlovo neželjeno flertovanje. Bez obzira na to što sam jasno i glasno iskazala svoja osećanja dok smo se razvodili, on i dalje gaji nade u pogledu nas dvoje. Ponekad govori stvari koje pokazuju da nije do kraja odustao od ideje o nama. Pribojavam se da Rajlova spremnost za saradnju jednim ogromnim delom počiva na uverenju da će me na kraju ponovo osvojiti ako dovoljno dugo bude dovoljno fin. Uvrteo je sebi u glavu da ću s vremenom odmeknuti.

Ali život neće teći onako kako je on zamislio, Elen. Nepokolebljivo nameravam da se mrdnem s mrtve tačke, a ako ćemo iskreno, nadam se da ću se mrdnuti u pravcu Atlasa. Prerano je da znam stoji li to uopšte kao mogućnost, ali sto-postotno sam sigurna da se nikad više neću mrdnuti unatrag, u pravcu Rajla, koliko god vremena prošlo.

Ima tek nepunih godinu dana otkako sam od Rajla tražila da se razvedemo, ali gotovo devetnaest meseci od one svađe koja je konačno izazvala naš razilazak. Što znači da sam sama već više od godinu i po dana.

Godinu i po dana raspona između bivše i potencijalne veze – reklo bi se da je to obilje vremena, a možda bi i bilo da je posredi ma ko drugi izuzev Atlasa. Ali kako uopšte da sprovedem misao u delo? Šta ako pošaljem Atlasu poruku, a on me pozove na ručak? I onda ručak protekne divno, u šta sam već sigurna, i povede i ka večeri? A večera povede ka tome

da opet ukorak nastavimo odande gde smo stali kad smo bili mlađi? I onda oboje budemo srećni, i ponovo se zaljubimo jedno u drugo, i on postane trajan deo mog života?

Znam da zvuči kao da trčim pred rudu, ali Atlas je to. Sem u slučaju da su mu uradili transplantaciju ličnosti, mislim da i ti i ja znamo koliko mi je lako da volim Atlasa, Elen. Eto zašto toliko oklevam, zato što se plašim da će se to ostvariti.

A ako se ostvari, kako će Rajl doživeti svoju novu vezu? Emerson ima gotovo dvanaest meseci i čitavu ovu godinu smo prebrodili bez neke prevelike drame, ali znam da je to zato što smo pronašli dobar tok koji ništa dosad nije prekinulo. Zašto sam onda pod utiskom da će svaki pomen Atlasa izazvati cunami?

Ne kažem da Rajl zaslužuje brigu koja me trenutno kida zbog ove situacije, ali on poseduje potencijal da moj ljubavni život pretvori u živi pakao. Zašto Rajl još zauzima čitav jedan zid u mojim mnogobrojnim slojevima misli? Eto takav osećaj imam – sve ovo divno se dešava, ali kad krene da mi dopire do mozga, nailazi u nekom trenutku na jedan deo mog bića koji i dalje odlučuje rukovodeći se Rajlom i njegovim mogućim reakcijama.

Upravo se njegovih reakcija najviše i plašim. Želim da se nadam da ne bi bio ljubomoran, ali biće. Ako počnem da se viđam sa Atlasom, svima će nam zagorčati život. Bez obzira na to što znam da je razvod bio pravi izbor, još postoje posledice tog izbora. A jedna od posledica je ta što će Rajl zauvek u Atlasu videti uzrok koji je razrušio naš brak.

Rajl je otac moje kćeri. Svejedno koji će muškarac ulaziti u moj život i nestajati iz njega od ovog trenutka nadalje, Rajl je ona konstanta koju ću uvek morati da umilostivljujem ukoliko želim najveći mogući spokoj svojoj ćerki. A ako se u moj život vrati Atlas Korigan – Rajl se nikada neće umilostiviti.

Volela bih kad bi mogla da mi kažeš za šta da se odlučim. Da li da žrtvujem ono za šta znam da bi mi donelo sreću i da na taj način izbegnem neminovne potrese koje bi Atlasovo prisustvo izazvalo?

Ili da mi dovek u srcu ostane praznina koja ima Atlasov oblik ukoliko mu ne budem dozvolila da je popuni?

Očekuje da mu se javim porukom, ali ja mislim da mi treba više vremena da sve to razmotrim. Ne znam čak ni šta da mu kažem. Ne znam šta da radim.

Obavestiću te ako budem uspela to da razmrsim.

Lili

Treće poglavlje

Atlas

„Najzad smo stigli do *obale*?“, pita Teo. „Stvarno si joj to rekao? Naglas?“

Nespokojno se vrpeljim na kauču. „Kao mladi smo se zbližili uz film *U potrazi za Nemom*.“

„Citiraš iz *crtanog filma*.“ Teo teatralno vrti glavom. „I ništa od toga nije ispalo. Ima više od osam sati otkako si naleteo na nju, a ona ti još nije poslala poruku.“

„Možda ima posla.“

„A možda si i ti previše navalio“, kaže Teo naginjući se ka meni. Sklapa šake i stavlja ih među kolena, pa se iznova usredsređuje. „U redu, šta se desilo pošto si izgovorio sve te bljakavosti?“

Surov je. „Ništa. Oboje smo morali na posao. Pitao sam je ima li još moj broj i rekla je da ga zna napamet, i onda smo rekli do...“

„Ček malo“, prekida me Teo. „Zna broj tvog telefona napamet?“

„Izgleda da je tako.“

„Dobro.“ Deluje kao da je pun nade. „To nešto znači. Više niko ne pamti brojeve.“

I ja sam isto tad pomislio, ali sam se isto tako zapitao nije li upamtila moj broj iz nekih drugih razloga. Onda kad sam joj ga zapisao i ubacio u navlaku telefona, bilo je to za ne daj bože. Možda je negde u sebi strepela od dana kad će joj zatrebati, pa ga je urezala u sećanje iz razloga koji nemaju nikakve veze sa mnom.

„I dakle, šta da radim? Da joj pošaljem poruku? Da je pozovem? Da čekam da se prva javi?“

„To je tek osam sati, Atlase. Smiri se.“

Na taj njegov savet tako naglo dižem glavu da mi je krcnuo vrat. „Pre dva minuta si se ponašao kao da je osam sati bez poruke predugo. Sad mi kažeš da se smirim?“

Teo sleže ramenima, a onda se odbija nogom od mog stola da bi se zavrteo zajedno sa stolicom. „Dvanaest mi je godina. Ni telefon još nemam, a ti hoćeš moje mišljenje o kulturi razmene poruka?“

Iznenaden sam što još nema telefon. Bred mi ne izgleda kao strog otac. „Zašto nemaš telefon?“

„Tata kaže da mogu da ga dobijem kad budem napunio trinaest godina. To je za dva meseca“, setno odgovara on.

Teo dolazi u restoran jedno dvaput nedeljno posle škole otkako je pre šest meseci Bred unapređen na poslu. Teo mi je saopštio da bi hteo da bude psiholog kad poraste, pa mu dozvoljavam da se vežba na meni. Isprva smo takve razgovore vodili da bi on od njih imao koristi. Ali u poslednje vreme imam utisak da od njih koristi imam ja.

Bred proviruje u moju kancelariju tragajući za sinom. „Idemo. Atlas ima posla.“ Daje Teu znak da se digne, ali Teo se i dalje vrti na mojoj radnoj stolici.

„Ovamo me je pozvao Atlas. Treba mu savet.“

„Nikad ovo neću razumeti, šta god da je“, kaže Bred pokazujući na mene pa na Tea. „Kakve to savete dobijaš od

mog sina? Kako se izbegavaju svakodnevne obaveze i kako se pobeđuje u *Majnkraftu*?”

Teo ustaje i proteže ruke iznad glave. „O devojkama su, zapravo. A u *Majnkraftu* i nije cilj da pobediš, tata. To ti je više život u virtualnom svetu.“ Teo se osvrće ka meni dok izlazi iz kancelarije. „Prosto joj pošalji poruku.“ To je izgovorio kao da je reč o očiglednom rešenju. Možda i jeste očigledno.

Bred ga odvlači sa vrata.

Ponovo sedam na svoju radnu stolicu i zurim u prazni ekran telefona. *Možda je pogrešno upamtila broj.*

Otvaram njeno ime u imeniku i oklevam. Možda je Teo i u pravu. Moguće je da sam jutros previše navalio. Nismo bogzna šta rekli kad smo naleteli jedno na drugo, ali ono što jesmo rekli sadržalo je određeno značenje i nameru. Možda ju je to uplašilo.

A možda... možda sam i u pravu, pogrešno je upamtila broj.

Prsti mi neodlučno lebde nad tastaturom telefona. Želim da joj pošaljem poruku, ali ne želim da vršim pritisak na nju. Međutim, i ona i ja znamo da bi naši životi potekli potpuno drugačije da nisam u prošlosti načinio toliko pogrešnih koraka kada je reč o njoj.

Godinama sam nalazio izgovore za to što moj život nije dovoljno dostojan nje da bi postala sastavni deo njega, ali Lili se uvek uklapala. Savršeno se uklapala. Ovog puta neću joj dati da ode a da se malčice više ne potrudim. Krenuću od provere da li ima moj tačan broj.

Drago mi je što smo se videli danas, Lili.

Čekam da vidim hoće li mi odgovoriti. Pošto iskaču tri tačkice, od napetog iščekivanja prestajem da dišem.

I meni.

Piljim u njen odgovor dugo i predugo, nadajući se da će mu se pridružiti još jedna poruka. Ali ne pridružuje se. To je sve što ću dobiti.

Samo dve reči, ali umem ja da čitam između redova.

Poraženo uzdišem i spuštam telefon na sto.

Četvrto poglavlje

Lili

Moja i Rajlova situacija nekonvencionalna je još otkako se rodila Emerson. Ne bih rekla da baš mnogi parovi podnesu zahtev za razvod braka istovremeno s potpisivanjem rodnog lista svog novorođenčeta.

Koliko god da sam se razočarala u Rajla zato što je on bio taj razlog koji me je primorao na odluku da okončam naš brak, nisam želela da sprečavam njegovo zbližavanje s našom zajedničkom ćerkom. Sarađujem s njime koliko god je to moguće s obzirom na njegovu tako grozničavu satnicu. Ponekad je čak odvedem kod njega na posao da se vide u vreme pauze za ručak.

Takođe, on ima ključ mog stana još od pre Emersoninog rođenja. Dala sam mu ga samo zato što sam stanovala sama i bojala sam se da ću početi da se porađam, pa će mu zatrebati pristup u stan. Ali taj ključ mi nije vratio posle njenog rođenja, iako sam sve nameravala da mu ga zatražim. Ponekad ga upotrebi, u retkim prilikama kad ima neku operaciju kasno, pa se pojavi višak vremena koji može da provede sa Emi ujutru nakon što ja odem na posao. Eto zašto nisam

tražila da mi vrati ključ. Ali u poslednje vreme koristi taj ključ da vrati Emi kući.

Poslao mi je poruku neposredno pre nego što sam zatvorila radnju nešto ranije i saopštio mi da je Emi umorna, pa je vodi u moj stan da je smesti na spavanje. Učestalost s kojom u poslednje vreme koristi taj ključ primorava me da se zapitam da li stvarno nastoji da na taj način provodi više vremena samo sa Emi.

Stigavši konačno do stana, ulazna vrata zatičem otključana. Rajl je u kuhinji. Pošto je čuo da su se vrata zatvorila, pogled mu načas leti ka meni.

„Uzeo sam usput večeru“, kaže podižući i pokazujući mi kesu iz mog omiljenog tajlandskog restorana. „Ti nisi jela, jelda?“

Ne sviđa mi se ovo. Sve više se raskomoćuje ovde. Ali već sam emocionalno iscrpna od tog dana, pa zato odmahujem glavom i odlučujem da taj problem raščistim neki drugi put. „Nisam jela. Hvala.“ Spuštam tašnu na sto i prolazim pored kuhinje, ka Eminoj sobi.

„Samo što sam je uspavao“, upozorava me on.

Zastajem tik ispred njenih vrata, priljubljujem uvo uz njih. Ne čuje se ništa, pa se odmičem od vrata i vraćam se u kuhinju ne budeći je.

Osećam se grozno zbog onakvog kratkog odgovora koji sam nešto ranije poslala Atlasu, ali ova interakcija s Rajlom potvrđuje sve moje brige. Kako da započnem nešto s nekim novim kad mi bivši još donosi večeru i ima ključ mog stana?

Moraću da postavim čvrste granice između mene i Rajla pre nego što uopšte počnem i da se bavim razmišljanjem o Atlasu.

Rajl bira flašu crnog vina sa mog stalka za vina na kuhinjskom stolu. „Ne ljutiš se ako otvorim ovu?“